BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana
ANY LIV ■ NÚM. 30 | 27 de juliol de 2025 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

Feliç aquell a qui la seva consciència no condemna i que no ha perdut l'esperança

Estimats avis i àvies,
ancians i ancianes:

Què seria de nosaltres i de les nostres vides sense vosaltres? Avui, quan celebrem la V Jornada Mundial dels Avis i les Persones Grans, penso en les vostres vides, la vostra entrega desbordada, els vostres sacrificis infinits, fets aliment del món i plenitud per l'herència del món.

Feliç aquell a qui la seva consciència no condemna i que no ha perdut l'esperança! (cf. *Sir* 14,2), diu el lema, prenent el llibre de l'Eclesiàstic, que va escollir el papa Francesc per aquest any. Aquestes paraules, tal com expressa el comunicat de premsa difós pel Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida, revelen «la benaurança dels ancians» i assenyalen «l'esperança posada en el Senyor com a camí cap a una tercera edat cristiana i reconciliada».

La vostra presència en aquest Any Jubilar, es converteix en un signe d'esperança per a cada família i per a cada comunitat eclesial que té el goig de tenir-vos a prop i de gaudir de la vostra vida, intel·ligència i saviesa. «Com pot néixer un home que ja és vell?» (*Jn* 3,4), li va preguntar Nicodem a Jesús. I el Senyor el va encoratjar a obrir el cor a l'obra de l'Esperit, per bufar el seu aire de plenitud en aquells que l'estimen.

«Envellir no és una condemna, és una benedicció!», expressava el Sant Pare l'any 2022, en el seu missatge per a aquesta Jornada. I si aquest envelliment va de la mà de Déu, la lloança adquireix un sentit diferent i profundament renovador per al cos i l'esperit: «Envellir no implica solament el deteriorament natural del cos o l'ineludible passar del temps, sinó el do d'una llarga vida».

La vostra vida és un do de Déu, els vostres braços l'abric amable on —a exemple de Maria i de Josep— s'han emparat tantes pors de nen i els vostres genolls el refugi que ha custodiat innumerables alegries i tristeses. La nostra vocació de custodiar les vostres arrels i de cuidar-vos com ho havíeu fet vosaltres durant tota la vostra vida, ha de marcar la direcció d'una història que no es pot escriure sense les vostres mirades. Perquè de la mateixa manera que «ens necessitem i ens devem els uns als altres, per tal que la humanitat reneixi» (*Fratelli tutti*, 35), ningú no se salva sol.

A vosaltres, ancians, us dic: gràcies per ser la carícia més tendra del Pare, el fruit perenne que dona sentit al temps i mai envelleix, i el símbol visible de la bondat de Déu que concedeix la vida, i vida —com la vostra— en abundància (cf. *Jn* 10,10).

† Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Identitat narrativa (III)

La fe és, en el fons, un procés d'acollida, com un acte d'hospitalitat. Acollim Déu en el nostre interior. El jo juga el rol d'amfitrió i en el seu dedins, hi acull un hoste que és l'Hoste. Quan ho fa, tota la casa es transforma, canvia de fesomia i de color; el petit cosmos provisional que la regia, es desordena i advé el caos.

L'acollida canvia l'amfitrió. Mai més serà com era fins ara; es produeix una mutació substancial de l'amfitrió. Aquesta experiència és la que van viure sant Agustí, sant Francesc d'Assís, el nostre immens Ramon Llull, però també santa Benedicta de la Creu. Per això, justament, preferim no acollir-lo i adorar ídols prefabricats que consumim voraçment i que no ens capgiren ni ens fan canviar de vida.

La dialèctica també es pot veure des d'un altre angle. Déu és l'amfitrió i ens acull en la casa comuna, bella expressió del papa Francesc, que és la terra, la mare de tots, aquest immens úter còsmic que ens sosté i ens dona vida, que ens permet créixer i expandir-nos.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

¡Feliz el abuelo que no ve desvanecerse su esperanza!

Estimados abuelos y abuelas,
ancianos y ancianas:

¿Qué sería de nosotros y de nuestras vidas sin vosotros? Hoy, cuando celebramos la V Jornada Mundial de los Abuelos y Personas Mayores, pienso en vuestras vidas, vuestra entrega desbordada, vuestros sacrificios infinitos, hechos alimento del mundo y plenitud para la herencia del mundo.

¡Feliz el que no ve desvanecerse su esperanza! (cf. *Eclo* 14,2), reza el lema, tomado del libro del Eclesiástico, elegido por el papa Francisco para este año. Estas palabras, tal y como expresa el comunicado de prensa difundido por el Dicasterio para los Laicos, la Familia y la Vida, revelan «la bienaventuranza de los ancianos» y señalan «la esperanza puesta en el Señor como camino hacia una vejez cristiana y reconciliada».

Vuestra presencia en este Año Jubilar, se convierte en un signo de esperanza para cada familia y para cada comunidad eclesial que tiene la dicha de teneros cerca y de disfrutar de vuestra vida, inteligencia y sabiduría. «¿Cómo puede un hombre volver a nacer cuando ya es viejo?» (*Jn* 3,4), le preguntó Nicodemo a Jesús. Y el Señor le alentó a abrir el corazón a la obra del Espíritu, para soplar su aire de plenitud en aquellos que le aman.

«¡Envejecer no es una condena, es una bendición!», expresaba el Santo Padre en el año 2022, en su mensaje para esta Jornada. Y si ese envejecimiento va de la mano de Dios, la alabanza adquiere un sentido distinto y profundamente renovador para el cuerpo y el espíritu: «Envejecer no implica solamente el deterioro natural del cuerpo o el ineludible pasar del tiempo, sino el don de una larga vida».

Vuestra vida es un don de Dios, vuestros brazos el abrigo amable donde —a ejemplo de María y de José— se han amparado tantos miedos de niño y vuestras rodillas el refugio que ha custodiado innumerables alegrías y tristezas. Nuestra vocación de custodiar vuestras raíces y de cuidaros como lo habéis hecho vosotros durante toda vuestra vida, ha de marcar el rumbo de una historia que no puede escribirse sin vuestras miradas. Porque de la misma manera que «nos necesitamos y nos debemos los unos a los otros, para que la humanidad renazca» (*Fratelli tutti*, 35), nadie se salva solo.

A vosotros, mayores, os digo: gracias por ser la caricia más tierna del Padre, el fruto perenne que da sentido al tiempo y nunca envejece, y el signo visible de la bondad de Dios que concede vida, y vida —como la vuestra— en abundancia (cf. *Jn* 10,10).

† Sergi Gordo Rodríguez
Obispo de Tortosa

La diòcesi de Tortosa pelegrina a Roma amb motiu del Jubileu de l'Esperança

Una cinquantena de pelegrins de diverses poblacions de la diòcesi de Tortosa, amb alguns de les comarques barcelonines (però amb arrels tortosines), hem participat en el pelegrinatge diocesà a Roma amb motiu del Jubileu de l'Esperança convocat per a tot aquest 2025.

Presidits pel bisbe Sergi Gordo, i amb l'acompanyament dels canonges Josep M. Membrado i Pascual Centelles, hem pogut portar a terme tot el programa que teníem previst realitzar en el nostre pelegrinatge. Destaca especialment el pas amb la Creu per la Porta Santa de Sant Pere del Vaticà i l'assistència a la celebració de la Missa de diumenge de Pentecosta, presidida pel papa Lleó XIV i concelebrada, entre d'altres, pel nostre bisbe i els canonges esmentats; i a la qual s'estima que hi varen assistir unes 200.000 persones.

Per al pas de la Porta Santa de Sant Pere, vàrem comptar amb la presència del tortosí Mons. Jordi Bertomeu, oficial de Disciplina de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, resident al Vaticà, que va voler formar part del pelegrinatge diocesà.

Destaquem la participació en la Vetlla de Pentecosta celebrada dissabte que, per cert, ens va permetre veure el papa Lleó XIV de ben a prop en el moment del seu recorregut de salutació als fidels presents a la Plaça de Sant Pere.

Cal esmentar també les eucaristies celebrades a Roma, a la basílica de Montserrate i a l'església de Santa Maria dell'Anima, on hi ha la tomba del papa Adrià VI, que fou bisbe de Tortosa, però que mantingué aquesta dignitat malgrat ser nomenat Papa el 1522. Ell fou qui establí que el bisbe de Tortosa pogués portar el solideu cardenalici (vermell), enlloc del porpra usual per al conjunt dels bisbes.

També vàrem traspassar les Portes Santes de les Basíliques Majors de Santa Maria la Major, on vàrem pregar davant la tomba del papa Francesc, Sant Joan del Laterà i Sant Pau Extramurs on vàrem oferir la nostra darrera pregària davant la tomba de l'apòstol sant Pau.

Ha estat un pelegrinatge viscut amb il·lusió, emoció, plenitud i joia. Un tresor que ens ha enriquit espiritualment i humana. Ara cal ser capaços de transmetre aquesta riquesa en el nostre caminar acompanyats del Senyor.

El Jubileu no s'acaba aquí, tenim —i tindrem— més reptes per endavant. Ara cal seguir caminant junts plens d'esperança en aquesta nostra Església sinodal, missionera i compromesa en portar la Bona Notícia de Jesús a tots els racons del món.

Joaquim Amaré
Delegat diocesà per al Jubileu 2025

SOBRE LA DISTRIBUCIÓ DEL CLERGAT DIOCESÀ (i III)

Amb cor obert i esperançat: l'Esperit ens guia

Estimats germans i germanes:

Quan un bisbe s'asseu amb els mossens d'un arxiprestat per escoltar el fruit de la seva pregària i reflexió, l'Església es fa sinodal d'una manera molt concreta. Això és el que hem viscut, arxiprestat rere arxiprestat, en aquest discerniment sobre la distribució del clergat, i vull compartir amb tots vosaltres l'agraïment profund i sincer que neix del cor d'un pastor que ha vist bategar la fe viva dels preveres i diaques de la nostra diòcesi tortosina.

Aquest treball no ha estat fet des de la pressa, sinó des de la pregària. No ha estat un càlcul estratègic, sinó un acte de confiança, amb cor obert i esperançat en l'Esperit Sant, que ens precedeix i ens guia, com a comunitat de batejats, a discernir junts com continuar anunciant l'alegria de l'Evangeli essent una Església més sinodal i més missionera.

El document de treball i el qüestionari —que podeu trobar accedint al web del bisbat (bisbattortosa.org)—, les reunions i les trobades personals amb el bisbe, han estat ocasions per reviure, en el cor, les promeses sacerdotals que renovem cada any a la Missa Crismal. Han estat espais per retrobar la fraternitat, per escoltar-nos amb confiança i per obrir-nos junts al que Déu vol fer amb nosaltres. I tot això, sense obviar que també patim algunes dificultats del present: el cansament davant la manca de fruits pastorals, la dispersió degut a tantes responsabilitats i tants fronts pastorals a atendre, o fins i tot l'aïllament que, de vegades, es fa sentir. Tanmateix, en lloc de caure en lamentacions estèrils, hem constatat que l'evangelització no depèn només del nombre de diaques i preveres, sinó de la qualitat espiritual de les nostres comunitats, de la força del testimoni, de la centralitat de la Paraula de Déu i de l'Eucaristia, del compromís amb els més pobres i marginats, els predilectes del Senyor.

En les reunions arxiprestals dels mossens s'ha vist clar que la distribució del clergat no pot consistir simplement en confiar la cura pastoral de més parròquies i comunitats a cadascun. El menor nombre de mossens pot esdevenir una ocasió per centrar la missió en allò que és essencial en la vida dels ministres ordenats. Aquesta situació ens està impulsant a un treball cada vegada més interparroquial i amb major coordinació arxiprestal, comptant amb un treball corresponsable per part de membres de vida consagrada i de laics i laiques, intentant oferir «tot per a cada parròquia però no necessàriament a cada parròquia», ajudats per unes prioritats diocesanes fruit de les aportacions rebudes arran del qüestionari proposat a l'instrument de treball *Caminem junts plens d'esperança.* La síntesi de totes les aportacions rebudes va ser publicada el diumenge de Pentecosta i la podem trobar accedint també al web del bisbat.

Aquest camí el fem junts, no pas sols, no pas com a franctiradors, sinó amb els germans i sobretot amb el Senyor: Ell és amb nosaltres. Ens ho diu Ell mateix: «Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (*Mt* 28,20). I és des d'aquesta certesa que, com a mossens i com a comunitat cristiana, podem caminar amb cor obert i esperançat. No som els protagonistes del camí. El protagonista és l'Esperit Sant. I nosaltres, humils servents sense cap mèrit, fem només el que havíem de fer (cf. *Lc* 17,10) tot «servint el Senyor —i els germans i germanes— amb alegria» (cf. *Salm* 99,2).

† Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe de Tortosa

Reunió final i valoració del curs de la Delegació diocesana de Joves

El dilluns 9 de juny, la parròquia de Sant Josep Obrer de la Ràpita va acollir la reunió de final de curs de la Degelació diocesana de Joves.

La trobada va començar amb una pregària i, seguidament, es va fer una valoració de les activitats, materials i continguts del curs.

Així mateix, es va informar sobre el Jubileu dels Joves a Roma, destacant la seva importància com a experiència de fe universal.

La jornada va finalitzar amb un sopar de germanor que va comptar amb la presència de Mn. Carlos París.

Com a delegat, vull expressar el meu sincer agraïment a tot l'equip per la seva dedicació i compromís.

Gràcies per tot el que feu!

Mn. Gerard Reverté

AGENDA

Del 28 de juliol al 3 d'agost, Jubileu dels Joves a Roma.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Ex 32,15-24.30-34 / Sl 105 / Mt 13, 31-35]. Sant Pere Poveda, prev. i mr., fund. Institució Teresiana; santa Caterina Thomas, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; beat Urbà II, papa (francès, 1088-1089); sants Nazari i Cels, mrs.; sant Ursus, abat.

29. □ **Dimarts** [1Jo 4,7-16 / Sl 33 / Jo 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llàtzer, amics de Jesús i residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà; sant Fèlix III, papa (romà, 483-492).

30. ■ **Dimecres** [Ex 34,29-35 / Sl 98 / Mt 13,44-46]. Sant Feliu de Llobregat, Tortosa i Urgell: ■ Beats màrtirs de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu; sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans; sant Justí de Jacobis, bisbe.

31. □ **Dijous** [Ex 40,16-21.34-38 / Sl 83 / Mt 13,47-53]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev. basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540). Sant Germà, bisbe.

1. □ **Divendres** [Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / Sl 80 / Mt 13,54-58]. Sant Alfons Maria de Liguori (Nàpols, 1696 - Pagani, 1787), bisbe de Goti i dr. de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. IV), d'origen africà; santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. ■ **Dissabte** [Lv 25,1.8-17 / Sl 66 / Mt 14,1-12]. Sant Eusebi de Vencel·li (†371), bisbe d'origen sard; sant Pere Julià Eymard (1811-1868), prev. marianista, de la Mure, fund. Associacions Eucarístiques; Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; santa Teodora i els seus tres fills, mrs.; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

3. ■ **Diumenge vinent,** XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ecle 1, 2;2,21-23 / Sl 94 / Col 3,1-5.9-11 / Lc 12,13-21]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixebla de Pau a Filips (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Cira, vg.

Diumenge XVII de durant l'any (C)

Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,20-32)

En aquells dies, el Senyor digué: «Quin clam tan fort a Sodoma i a Gomorra! Que n'és de greu el seu pecat! Hi baixaré a veure si tota la ciutat es comporta com ho denota aquest clam que m'arriba. Si no és tota la ciutat, vull saber-ho.» Els dos homes que acompanyaven el Senyor se n'anaren en direcció a Sodoma, però Abraham es quedà encara davant el Senyor. Llavors Abraham s'acostà i digué: «De debò que fareu desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos. Els faríeu desaparèixer? No perdonaríeu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria? Mai de la vida no podreu fer una cosa així! Fer morir el just amb el culpable? Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! Vós que judiqueu tot el món, us podríeu desentendre de fer justícia?» El Senyor respongué: «Si trobava a la ciutat de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaré tota la població.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al Senyor, jo que soc pols i cendra. Suposem que, per arribar als cinquanta justos en faltessin cinc. Per aquests cinc que falten, destruiríeu tota la ciutat?» Ell contestà: «No la destruiria si hi trobava quaranta-cinc justos.» Abraham li tornà a parlar: «Suposem que només n'hi hagués quaranta.» Li respongué: «No ho faria per consideració a aquests quaranta.» Abraham continuà: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo: Suposem que només n'hi hagués trenta.» Ell respongué: «No ho faria per consideració a aquests trenta.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al meu Senyor. Suposem que només n'hi hagués vint.» Ell contestà: «No la destruiria per consideració a aquests vint.» Abraham insistí de nou: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada: Suposem que només n'hi hagués deu.» Ell respongué: «No la destruiria per consideració a aquests deu.»

Salm responsorial (137)

R. *Senyor, sempre que us invocava m'heu escoltat.*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 2,12-14)

Germans, pel baptisme fóreu sepultats amb Crist, i amb ell també vau ressuscitar, perquè heu cregut en el poder de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres éreu morts per les vostres culpes i perquè vivíeu com incircumcisos, però Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes i de cancel·lar el compte desfavorable on constava el nostre deute amb les prescripcions de la Llei; Déu retirà aquest document i el clavà a la creu.

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 11,1-13)

Un dia Jesús pregava en un indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyeu-nos una pregària com la que Joan ensenyà als seus deixebles.» Jesús els digué: «Quan pregueu digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom, que vingui el vostre Regne, doneu-nos cada dia el nostre pa, i perdoneu-nos els pecats, que nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permeteu que caiguem en la temptació.» Després els deia: «Si algú té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: Amic, deixa'm tres pans, que acaba d'arribar de viatge un amic meu i no tinc res per donar-li. Qui de vosaltres li respondria de dins estant: No m'amoïnis; la porta ja és tancada i jo i els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls? Us asseguro que, si no us aixecàveu per fer un favor a l'amic, la mateixa impertinència us obligaria a aixecar-vos per donar-li tots els pans que necessita. I jo us dic: demaneu, i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, truqueu, i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca li obren. Si un fill demana un peix al seu pare, qui de vosaltres li donaria una serp en lloc del peix? O bé, si li demana un ou, qui de vosaltres li donaria un escorpí? Penseu, doncs, que si vosaltres que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen.»

Lectura del libro del Génesis (Gén 18,20-32)

En aquellos días, el Señor dijo: «El clamor contra Sodoma y Gomorra es fuerte y su pecado es grave: voy a bajar, a ver si realmente sus acciones responden a la queja llegada a mí; y si no, lo sabré».

Los hombres se volvieron de allí y se dirigieron a Sodoma, mientras Abrahán seguía en pie ante el Señor. Abrahán se acercó y le dijo: «¿Es que vas a destruir al inocente con el culpable? Si hay cincuenta inocentes en la ciudad, ¿los destruirás y no perdonarás el lugar por los cincuenta inocentes que hay en él? ¡Lejos de ti tal cosa!, matar al inocente con el culpable, de modo que la suerte del inocente sea como la del culpable; ¡lejos de ti! El juez de toda la tierra, ¿no hará justicia?». El Señor contestó: «Si encuentro en la ciudad de Sodoma cincuenta inocentes, perdonaré a toda la ciudad en atención a ellos».

Abrahán respondió: «¡Me he atrevido a hablar a mi Señor, yo que soy polvo y ceniza! Y si faltan cinco para el número de cincuenta inocentes, ¿destruirás, por cinco, toda la ciudad?». Respondió el Señor: «No la destruiré, si es que encuentro allí cuarenta y cinco».

Abrahán insistió: «Quizá no se encuentren más que cuarenta». Él dijo: «En atención a los cuarenta, no lo haré».

Abrahán siguió hablando: «Que no se enfade mi Señor si sigo hablando. ¿Y si se encuentran treinta?». Él contestó: «No lo haré, si encuentro allí treinta».

Insistió Abrahán: «Ya que me he atrevido a hablar a mi Señor, ¿y si se encuentran allí veinte?». Respondió el Señor: «En atención a los veinte, no la destruiré».

Abrahán continuó: «Que no se enfade mi Señor si hablo una vez más: ¿Y si se encuentran diez?». Contestó el Señor: «En atención a los diez, no la destruiré».

Salmo responsorial (137)

R. *Cuando te invoqué, me escuchaste, Señor.*

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 2,12-14)

Hermanos:
Por el bautismo fuisteis sepultados con Cristo y habéis resucitado con él, por la fe en la fuerza de Dios que lo resucitó de los muertos. Y a vosotros, que estabais muertos por vuestros pecados y la incircuncisión de vuestra carne, os vivificó con él.

Canceló la nota de cargo que nos condenaba con sus cláusulas contrarias a nosotros; la quitó de en medio, clavándola en la cruz.

Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 11,1-13)

Una vez que estaba Jesús orando en cierto lugar, cuando terminó, uno de sus discípulos le dijo: «Señor, enséñanos a orar, como Juan enseñó a sus discípulos». Él les dijo: «Cuando oréis, decid: "Padre, santificado sea tu nombre, venga tu reino, danos cada día nuestro pan cotidiano, perdónanos nuestros pecados, porque también nosotros perdonamos a todo el que nos debe, y no nos dejes caer en tentación"». Y les dijo: «Suponed que alguno de vosotros tiene un amigo, y viene durante la medianoche y le dice: "Amigo, préstame tres panes, pues uno de mis amigos ha venido de viaje y no tengo nada que ofrecerle"; y, desde dentro, aquel le responde: "No me molestes; la puerta ya está cerrada; mis niños y yo estamos acostados; no puedo levantarme para dártelos"; os digo que, si no se levanta y se los da por ser amigo suyo, al menos por su importunidad se levantará y le dará cuanto necesite. Pues yo os digo a vosotros: pedid y se os dará, buscad y hallaréis, llamad y se os abrirá; porque todo el que pide recibe, y el que busca halla, y al que llama se le abre. ¿Qué padre entre vosotros, si su hijo le pide un pez, le dará una serpiente en lugar del pez? ¿O si le pide un huevo, le dará un escorpión? Si vosotros, pues, que sois malos, sabéis dar cosas buenas a vuestros hijos, ¿cuánto más el Padre del cielo dará el Espíritu Santo a los que le piden?».

COMENTARI

«Demaneu i Déu us donarà, truqueu i Déu us obrirà»

Escolta Déu les nostres pregàries? Però realment confiem en Déu? I què és el que demanem? Avui a l'evangeli Jesús ens diu clarament que Déu fa cas de la nostra pregària: *Demaneu i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, truqueu i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca, li obren*. I posa l'exemple d'un amic que, al final, escolta *el seu amic que li demana tres pans*. Però què demanem? Jesús ens ha ensenyat com hem de resar. Ens adrecem a Déu, dient-li: *Pare*. Això vol dir que posem tota la nostra confiança en ell. I demanem, en primer lloc, *que sigui honorat Déu, que vingui el vostre Regne:* és a dir, dues peticions referides a Déu i al seu Regne. Això és el primer que hem de demanar, el més important. Després demanem per nosaltres: *Doneu-nos cada dia el nostre pa*. Demanem el pa de cada dia, no riqueses, no tenir assegurat el futur per molt temps; preguem per avui, perquè tenim confiança en el Pare i demà tornarem a pregar. És l'única petició referida a coses d'aquí la terra. Perquè ara continuem demanant: *Perdoneu-nos els pecats com nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès.* Aquesta pregària ens compromet a perdonar tothom i a perdonar de cor que és el que volem que Déu faci amb nosaltres. I acabem dient: *No permeteu que caiguem en la temptació*. Necessitem l'ajuda del Senyor per ser fidels al seu camí. I tot això ens ho donarà el Senyor, sens dubte. Això, doncs, és el que hem de demanar. Per això al final diu Jesús: *Molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanem*. L'Esperit Sant és el millor que podem demanar. La primera lectura ens mostra la confiança d'Abraham amb el Senyor que accedeix al final a la seva petició: *No destruiré* [la ciutat] *per atenció a aquests deu*. Passa de 50 justos a 10. El Parenostre és el model de tota oració. Tant de bo el sapiguem resar amb la confiança plena en el Pare i amb les actituds que ens demana: primer, amor a Déu i als germans i després demanar el necessari per viure, sense buscar riqueses.

Mn. Jaume Pedrós

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.